

EOIN COLFER, născut în 1965, este unul dintre cei mai cunoscuți autori irlandezi de literatură pentru copii. Înainte de a-și dedica tot timpul scrisului, a fost profesor la o școală. Seria *Artemis Fowl*, începută în 2001, i-a consolidat popularitatea și a confirmat asemănările dintre literatura lui și cărțile lui J.K. Rowling. A semnat, de asemenea, romanele *The Wish List* (2001), *Click* (2007), *Airman* (2008). În anul 2008 soția scriitorului Douglas Adams și agentul literar al acestuia l-au rugat pe Eoin Colfer să scrie o continuare pentru *Ghidul autostopistului galactic*. Acesta a acceptat, iar cartea a apărut în 2009.

EOIN COLFER

Traducere din limba engleză
BOGDAN MARCHIDANU

NAUTILUS

zonă plurală, le-au găsit pe Trillian și pe Tricia McMillan coexistând în același spațiu-timp, ambele confruntându-se cu țipetele pline de emoție ale lui Random.

Nedumeriți? Arthur a fost nedumerit, dar nu pentru mult timp. Imediat ce a observat razele verzi mortale pulsând prin atmosfera inferioară, toate celelalte probleme iritante ale zilei au părut să-și piardă din capacitatea de a irita – în definitiv, era puțin probabil ca o simplă nedumerire să-i tranșeze trupul într-un milion de bucăți separate.

Prostetnicul vogon își făcuse bine treaba. Nu numai că-i ademenise pe Arthur, Ford și Trillian înapoi pe planeta Pământ, dar reușise și să păcălească un căpitan grebulon ca să distrugă Pământul în locul lui, astfel el economisind pentru echipajul său câteva sute de ore de muncă birocratică cerută de biroul de muniții.

Arthur și prietenii lui ședea neputincioși în Clubul Beta din Londra și urmăreau cum este declanșat războiul suprem împotriva Pământului, incapabili să ia parte la el, asta dacă nu cumva spasmele involuntare și lichefierea oaselor se pot considera drept participare. De această dată, armele de distrugere nu sunt torpilele vogonilor, ci raze mortale, însă, la urma urmei, dispozitivele de distrugere ale unei planete sunt destul de asemănătoare dacă le receptezi în plin...

1

Conform asistentului unui om de serviciu de la Universitatea Maximegalon, care stă adesea prin preajma sălilor de cursuri, Universul este vechi de șaisprezece miliarde de ani. Acest presupus adevăr este privit cu dispreț de o gașcă de poeți de pe Betelgeuse care au alunițe mai bătrâne de atât (probabil simplă flecăreală). Are cel puțin șaisprezece miliarde, spun ei, conform exemplarelor lor din pergamentele Wham Bam Big Bang. Un geniu uman adolescent a afirmat odată că vârsta e de paisprezece miliarde, pe baza unor calcule complicate implicând densitatea rocilor lunare și distanța dintre două femele pubere la orizontul evenimential. Unul din zeii minori de pe Asgard a mormăit cum că ar fi citit ceva, undeva, despre un soi de eveniment cosmic oarecum major petrecut cu optsprezece miliarde de ani în urmă, dar nimeni nu prea mai acordă atenție unor declarații de pe pedestale de zei, cel puțin nu de la dezbaterile *nașterea zeilor* încoace, sau de la Thorgate, așa cum a ajuns evenimentul să fie alintat.

Oricâte miliarde ar fi, de fapt, în joc, până la urmă *este vorba* de miliarde, iar bătrânul de pe plajă arăta ca și cum ar fi numărat măcar unul din aceste milioane de milioane de ani cu ajutorul degetelor. Pielea lui era de culoarea albă a pergamentului. Văzut în profil, individul semăna îndeaproape cu jumătatea de sus, tremurătoare, a unui S.

Omul ținea minte că avusese o pisică pe vremuri, dacă amintirile pot fi socotite și altceva decât niște configurații neuronale întinse pe trilioane de sinapse. Amintirile nu puteau fi atinse cu degetele, nu puteau fi simțite așa cum puteau fi simțite valurile care se scurgeau peste degetele lui deformat. Însă ce altceva reprezentau senzațiile fizice dacă nu doar niște mesaje electrice transmise de creier? De ce

să creadă cineva în ele? Există ceva de încredere în Univers, pe care cineva să-l poată îmbrățișa și de care să se poată ține în toiul unei furtuni de fluturi, în afară de o miasmă de vânt hawaliusian?

„Fluturi nenorociți”, gândi omul. „Odată ce și-au dat seama de chestia cu aripa care bate pe un continent și stârnește furtună pe altul, milioane de lepidoptere mârșave s-au adunat laolaltă și au devenit răutăcioase.”

„Sigur că așa ceva nu se poate”, își zise el. „Furtuni de fluturi?”

În acel moment însă, alți neuroni se scurseră peste și mai multe sinapse, șoptindu-i despre teoriile improbabilității. Dacă un lucru nu trebuia să se întâmple niciodată, atunci acel lucru avea cu încă-pățânare să refuze să nu se petreacă cât de curând posibil.

Furtuni de fluturi. Era doar o chestiune de timp.

Bătrânul nu se mai gândi la acest fenomen înainte ca vreo altă catastrofă să se abată asupra lui și să își înceapă cu seninătate procesul de naștere.

Se putea încrede în ceva? Ceva care să-i ofere confort?

Sorii care apuneau formau semiluni de culoare pe valuri, înroșeau norii, argintau frunzele palmierilor și dădeau luciu ceainicului de porțelan de pe veranda omului.

„A, da”, își zise bătrânul. „Ceai. În centrul unui Univers nesigur și posibil iluzoriu se va găsi mereu ceai.”

Bărbatul trăsă două numere naturale pe nisip cu un baston croit dintr-un picior abandonat de robot și se uită cum le spală valurile.

Acum pe nisip scria patruzeci și doi, iar în clipa următoare nu mai scria nimic. Poate că numerele nu fuseseră niciodată acolo și poate că nu aveau nicio importanță.

Din cine știe ce motiv, acest lucru îl făcu pe bătrân să chicotească în vreme ce cobora panta spre veranda lui. Se așeză cu pârâituri groaznice de oase și lemn pe un scaun dărăpănat, în completă armonie cu împrejurimile, și își chemă androidul ca să-i aducă niște biscuiți.

Androidul îi aduse ceai Rich Tea.

Bună alegere.

Câteva secunde mai târziu, apariția bruscă a unei păsări mari de metal îi provocă bătrânului o întrerupere momentană a concentrării în activitatea de înmuiere a biscuitului, ceea ce duse la pierderea unei bucăți de biscuit în ceai.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, mormăi omul. Ai habar cât am muncit ca să învăț tehnica asta? Înmuiere și sendvișuri. La ce altceva mai poate spera cineva?

Pasărea păru netulburată.

– O pasăre netulburată, rosti bătrânul cu voce moale, amuzându-se de sunetul vocii lui.

Își închise ochiul bolnav, care nu-i mai funcționa ca lumea de când era un copil năzdrăvan și căzuse dintr-un copac, și cercetă creatura cu privirea.

Pasărea se agită, cu penele metalice sclipind stacojii în razele soarelui și cu aripile stârnind mici vârtejuri.

– Baterie, zise pasărea cu o voce care îi aminti bătrânului de un actor pe care îl văzuse cândva interpretându-l pe Othello pe scena Teatrului Globe din Londra.

Ulterior câte lucruri se puteau obține dintr-un singur cuvânt.

– Ai spus „baterie”? Întrebă omul, pentru confirmare.

Pasărea putea să fi rostit „loterie” sau chiar „coterie”. Auzul lui nu mai era ca pe vremuri, mai ales din punct de vedere al primelor litere ale cuvintelor.

– Baterie, repetă pasărea.

Brusc, realitatea plesni și se făcu fărâme ca o oglindă spartă în mii de cioburi. Plaja dispăru, valurile înghețară, trosniră și se evaporară. Ultimul dispăru Rich Tea.

– La naiba, mormăi bătrânul, în vreme ce ultimele firimituri de biscuit i se disipau pe vârfurile degetelor.

După aceea se lăsă pe spate pe o pernă în camera cerului care îl înconjură brusc. Era sigur că avea să vină cineva în curând. Din străfundurile absconse ale vechilor lui amintiri, cuvintele Ford și Prefect țâșniră ca niște lilieci cenușii pentru a se asocia cu dezastrul iminent.

Ford Prefect nu era niciodată departe ori de câte ori Universul se destrăma. El și blestemata aia de carte a lui. Cum se numea? A, da. *Ritul Malagambistului Fanatic*.

Sau, mă rog, ceva asemănător.

Bătrânul știa exact ce avea să spună Ford Prefect.

Privește latura bună a lucrurilor, bătrâne camarad. Cel puțin nu zaci întins în fața unui bulldozer, nu? Cel puțin nu suntem ejectați

printr-un sas vogon. O cameră de cer nu e prea urâtă, să știi. Ar putea fi mai rău, mult mai rău.

Res— Va fi cu mult mai rău, zise bătrânul, cu o siguranță mohorâtă.

Din experiența lui, lucrurile mergeau în general înspre rău, iar în rarele ocazii când ele păreau să se îmbunătățească, totul era doar un preludiu dramatic al unei înrăutățiri cataclismice.

O, această cameră de cer *părea* suficient de inocentă, dar oare ce grozăvii pândeau dincolo de pereții ei unduitori? Bătrânul era convins că niciuna care să nu fie teribilă.

Înfipse un deget într-una din suprafețele unduitoare ale zidului, care îi amintea de budinca de tapioca, dapt care-l făcu pe bătrân să zâmbească, până-și aminti că ura tapioca de când un băiat tâmpit îi umpluse papucii cu așa ceva la școala pregătitoare de la Eaton House.

— Blisters Smyth, rahat nenorocit ce ești, șopti el.

Vârful degetului său făcu o gaură temporară în nori, iar prin gaură bătrânul zări o fereastră mare de sas dincolo de zid și, dincolo de fereastră, să fi fost o rază a morții?

Bătrânul era aproape convins că da.

„Tot acest timp“, își spuse. „Nimic nu s-a întâmplat în tot acest timp.“

Ford Prefect își trăia visul, asta dacă *visul* includea o reședință într-una din stațiunile ultraluxoase, cotate cu cinci stele gigant, pline de hedonism consumat natural ale lui Han Wavel, unde orele de trezie ale omului erau umplute cu cantități generatoare de *stricăciuni permanente* de cocktailuri exotice și relații intime cu femele exotice din cele mai diverse specii.

Iar cea mai bună parte era că întreaga cheltuială pentru tot acest pachet imens de autoindulgență și posibilă scurtare a vieții se făcea pe seama cardului său Dine-O-Charge, card care nu avea limită de credit, grație unei mici inginerii creative făcute la computere cu ocazia ultimei lui vizite la birourile unde se edita *Ghidul autostopistului*.

Dacă în tinerețe Ford Prefect ar fi primit o pagină albă și i s-ar fi cerut să scrie, fără să se grăbească, un paragraf scurt în care să-și înșire cele mai aprige dorințe de viitor, singurul cuvânt pe care l-ar fi amendat acum ar fi fost „posibil“. *Probabil*.

Stațiunile lui Han Wavel erau atât de obscen de luxoase încât despre ele se spunea că un mascul brequindan ar fi fost în stare să-și vândă și mama pentru a petrece o noapte în infamul vibroapartament de la hotelul Sandcastle. Acest lucru nu este chiar atât de șocant precum pare, căci pe Brequinda părinții reprezintă o monedă de schimb acceptată, iar un septuagenar bine lubrifiat, cu un set de dinți sănătoși, poate fi schimbat pe un ataș de motocicletă de gamă medie.

Probabil că Ford nu și-ar fi vândut niciun părinte ca să-și finanțeze sejurul de la Sandcastle, însă exista și un verișor bicefal al lui, care adesea se dovedea a fi o mare pacoste.

În fiecare noapte, Ford suia cu fulgerliftul până la apartamentul lui de la mansardă, cârâia în fața ușii pentru a i se permite intrarea, după care își făcea timp ca să-și privească ochii injectați înainte de a leșina cu fața în jos în chiuvetă.

„Asta e ultima noapte“, înjură el nocturn. „Trupul meu se va revolta și se va prăbuși în sine însuși?“

Ford se întrebă cum va arăta necrologul lui din *Ghidul autostopistului*. În mod sigur avea să fie scurt. Câteva cuvinte. Poate aceleași cuvinte pe care le folosisese el ca să descrie Pământul cu atâția ani în urmă.

În mare parte inofensivi.

Pământul. Oare nu se întâmplase ceva trist cu Pământul, la care el ar fi trebuit să mediteze? De ce existau lucruri despre care își putea aminti și lucruri care îi erau la fel de limpezi ca o dimineață cețoasă de pe permanent învăluitele în ceață densă Câmpii Aburite de pe Nephologia?

În general, cam într-un asemenea moment cel de-al treilea Gargle Blaster îngurgitat ajungea să stoarcă și ultima picătură de conștiință din creierul îmbibat de sucuri al lui Ford, așa că el chicotea de două ori, chițăia ca un pui la rodeo și executa o tumbă aproape perfectă înainte, către cel mai apropiat receptor de baie.

Cu toate acestea, în fiecare dimineață în care își înălța capul din chiuveta apartamentului (asta dacă avea noroc), Ford se trezea revitalizat în mod miraculos. Fără mahmureli, fără respirații de dragon, fără măcar un vas de sânge explodat pe vreuna dintre retine care să devină martore ale exceselor din noaptea precedentă.

– Ești un ticălos norocos, Ford Prefect, își spunea invariabil el lui însuși. Da, asta ești.

„Ceva pute a pește stricat pe aici“, insista rar auzita voce a subconștientului său.

Pește?

La revedere și mulțumesc pentru tot...

Nu era ceva legat de delfini? Adevărat, nu erau pești, dar locuiau în același... habitat.

„Gândește, idiotule! Ar fi trebuit să mori de o sută de ori. Ai consumat destule cocktailuri cât să-ți faci felul nu doar ție, ci și câtorva versiuni ale tale. Cum de mai trăiești încă?“

– Trăiesc și sunt norocos, spunea Ford, adesea făcându-și sieși cu ochiul în oglindă, minunându-se de cât de lucios îi devenise părul roșcat și cât de pronunțați erau pomeții obrazilor.

I se părea chiar că îi crește o bărbie. O bărbie chiar pătrătoasă.

– Locul ăsta îmi face bine, îi spunea el reflexiei din oglindă. Toate împachetările alea cu fotolipitori și tratamentele cu colono-viermi iradiați îmi revigorează sistemul. I-o datorez lui Ford Prefect să mai stau aici o vreme.

Așa că mai stătu.

În ultima zi, Ford își încarcă un masaj subacvatic pe cardul lui de credit. Maseurul era o sepia Pom Pom damograniană cu unsprezece tentacule și o mie de ventuze, cu care se apucă să-i frământă spatele lui Ford și să-i curețe porii cu o serie de mișcări de mângâiere sugătoare. La modul general vorbind, sepiile Pom Pom erau supracalificate pentru munca lor din industria balneară, dar le deturnau de la activitatea de a-și da doctorate timpurii salariile grase, bazinele bogate în plancton și șansa de a masa cândva vreun căutător de talente pentru industria muzicală, care, poate, le-ar fi oferit un contract de înregistrare a unui disc.

– Ai efectuat vreo căutare de talente, prietene? Întrebă sepia, fără a părea prea optimistă.

– Nu, răspunse Ford, cu bulele de aer ieșind din casca lui de plexiglas și cu chipul lucind portocaliu în lumina plăcută dată de fosforescența stâncoasă. Deși o dată am deținut o pereche de pantofi albaștri

din piele întoarsă¹, ceea ce ar trebui să însemne ceva. Încă mai am un pantof – celălalt e mai aproape de mov, deoarece este doar o copie.

Sepia înfuleca planctonul aflat în trecere în vreme ce vorbea, fapt care dădea conversației o notă de dezacord.

– Nu știi dacă...

– Dacă ce?

– N-am terminat.

– Dar n-ai mai spus nimic.

– Era o zvârlugă. Credeam că e prânzul.

– Mânânci zvârlugi?

– Nu. Nu chiar zvârlugi.

– Bine, pentru că zvârlugile sunt pui de zvârlogi, iar ăștia sunt otrăvitori.

– Știu. Spuneam doar că...

– Alte zvârlugi?

– Exact. Ești sigur că nu ești un căutător de talente sau un impresar?

– Da.

– O, pentru numele zadului, înjură sepia, un pic cam neprofesionist. Muncesc de doi ani aici. Mi s-au promis căutători de talente și impresari cu duimul la vârful ventuzelor mele. Niciunul. Nici măcar unul. Să știi că am luat lecții avansate de kazoo.

Ford nu mai putea rezista unei asemenea provocări.

– Lecții avansate de kazoo? Cât de avansate pot fi studiile de kazoo?

Sepia păru rănită.

– Destul de avansate atunci când poți cânta simultan la o mie dintre ele. Eram într-un cvartet. Îți poți da seama?

Ford nu răspunse. Închise ochii, savurând plescăiala ventuzelor pe spatele lui, și își imaginează un concert de patru mii de kazoo interpretând într-o armonie subacvatică perfectă.

Ceva mai târziu, sepia îl înveli pe Ford cu șase din tentacule și îl întoarse cu blândețe. Ford deschise un ochi și citi insigna sepiei.

Eu sunt Barzoo, scria pe ea. Folosește-mă cum vrei.

Iar dedesubt, cu litere mai mici:

Sunt alergic la cauciuc.

¹ Aluzie la „Blue Suede Shoes“, celebru hit al epocii rock'n'roll (n. tr.).

– Deci, Barzoo. Ce gen de muzică interpretați?
Maseurul își încordă tentaculele înainte de a răspunde, stârnind un șuvoi de curenți.

– În cea mai mare parte cântece vechi. Hituri. Ai auzit vreodată de Hotblack Desiato?

„Am auzit de acest nume“, își dădu Ford seama, fără să localizeze amintirea. Cu fiecare zi, memoria lui devenea tot mai încetoșată.

– Hotblack Desiato. Nu e mort de ceva vreme?

Barzoo își înclină capul, gândindu-se la asta. Gura sepiei atârna deschisă, ignorând dărele subțiri de plancton care treceau prin fața ei.

– Hei, dacă nu-ți amintești, nu-ți face probleme. Și memoria mea îmi joacă feste într-un astfel de loc. Chestii mărunte, cum ar fi de câtă vreme sunt aici, care e scopul meu în viață, pe ce membre să-mi încălț pantofii. Prostii de genul ăsta.

Sepia nu răspunse. Tentaculele ei se odihneau greoaie pe pieptul lui Ford ca niște parâme vechi.

Ford speră ca Barzoo să nu fi murit brusc. Dar dacă sepiea chiar *plecase* către stadiul de energie pură, oare ventuzele ei își pierdeau capacitatea de sucțiune sau intrau într-un soi de stare de sucțiune-mortală? Ford n-avea niciun chef să-și petreacă restul vacanței nevoit să se supună operațiilor chirurgicale de îndepărtare a tentaculelor de pe pieptul lui.

Apoi Barzoo clipi.

– Hei, amice, oftă Ford, cu bulele de aer țâșnindu-i din cască. Bun venit înapoi. Pentru o secundă am crezut că...

– Baterie, rosti sepie, accentuând t-ul. Baterie.

„N-am mai observat asta până acum“, își zise Ford, „dar sepiea asta seamănă cu o pasăre.“

Apoi peștera subacvatică de masaj dispăru și Ford Prefect se trezi aruncat într-o încăpere compusă din cer albastru.

În colțul opus ședea o siluetă cunoscută.

– Ah, rosti Ford, amintindu-și.

Notă *Ghid*: Amintirea reprezintă în general un proces în două stadii implicând un dialog între partea conștientă și cea subconștientă a creierului. Subconștientul deschide procedurile prin scoaterea la lumină a unei

amintiri relevante, acțiune care eliberează un jet de endorfine autolaudative.

– Bine lucrat, amice, spune conștientul. Amintirea aia e cu adevărat utilă acum, iar eu nu-mi mai aduceam aminte unde o depozitasem.

– Tu și cu mine, amice, zice subconștientul, încântat că în sfârșit cineva îi recunoaște contribuția. Muncim împreună la asta.

Apoi conștientul revizuieste amintirea depusă în tava de intrare și trimite un mesaj în jos către sfinctere spunându-le să fie pregătite pentru ce e mai rău.

– De ce mi-ai amintit de asta? se răstește el la subconștient. Este oribil. Groaznic. Nu voiam să-mi amintesc de asta. De ce crezi că am aruncat-o în fundul creierului?

– E ultima dată când te mai ajut, mormăie subconștientul, după care se retrage în zonele mai întunecate ale sinelui, unde sunt adăpostite gândurile urâte. N-am nevoie de tine, își spune sieși. Îmi pot genera o altă personalitate din lucrurile de care te-ai debarasat.

Așa se plantează semințele schizofreniei, prin mici nuclee de bățai din copilărie, neglijare, neîncredere în sine și prejudecăți.

Din fericire, cei de pe Betelgeuse nu prea au subconștient, așa că pentru ei e bine.

– Ah, rosti iarăși Ford, apoi repede: Porcărie.

Păși cu gingășie pe podeaua cerului, observând cu un fior de surpriză că unul din picioare îi tremură ușor o fracțiune de secundă.

Nu sunt real, își dădu el seama, fapt care avu capacitatea de a-i lovi dureros dispoziția sufletească permanent debordantă de bucurie. Își reveni repede, acțiune pe care celălalt ocupant al camerei nu părea să o fi reușit încă.

– Privește partea bună a lucrurilor, bătrâne, îi strigă el pământeanului. Cel puțin nu zaci în fața unui bulldozer, nu? Cel puțin nu ești ejectat printr-un sas vagon, îți amintești? O cameră de cer nu e prea rea. Putea fi mai rău, mult mai rău.